

[Video] [Cat/Cast] Anna Gabriel: "Avui fem un primer pas cap a la república catalana"

CUP :: 10/11/2015

Hay damos un primer paso por la república catalana

Catalan

El passat 27 setembre, en un context anòmal i excepcional -excepcional, pel caràcter plebiscitari i constituent de les eleccions i anòmal perquè no hauríem d'acceptar amb tanta normalitat que tanta gent acumuli tant de patiment i que batem records en atur i desigualtats fruit de les polítiques dels diferents governs - també dels d'aquesta Generalitat, es generaren uns resultats electorals que demanaven compromís per prosseguir el camí irrenunciable cap a la plena llibertat política d'aquest país.

Llibertat política per un país que no ha de voler veure patir la seva gent, mai més.

Des de l'endemà del 27 de setembre, la CUP-Crida Constituent va arrencar els treballs per garantir el compliment de l'inequívoc mandat democràtic sorgit de les urnes i agilitzar l'inici del procés cap a la República Catalana. Ruptura democràtica, pla de xoc d'emergència i urgència social i procés constituent popular i no elitista, que no pot dependre de res que no sigui la voluntat inequívoca de la majoria social d'aquest país.

El triple embat cap un futur radicalment nou, cap a la justícia social i cap a una nova configuració de les relacions de poder. Cal deixar enrere la Catalunya subordinada, és evident, com també ho és que cal deixar enrere la Catalunya de les retallades, de les privatitzacions i de la corrupció. Perquè ni el futur ni el present es poden assemblar al passat.

Deia Julià de Jòdar, el dia de la constitució d'aquesta cambra, que "La tasca principal d'aquest parlament serà la de resoldre el conflicte en els mateixos termes democràtics, pacífics i sostinguts dels moviments que li ha conferit la majoria democràtica i la legitimitat moral per fundar un nou model ètic, jurídic i polític assentat sobre la llibertat, la igualtat, i la justícia social per al nostre poble".

I això és, exactament, el que estem fent des del mateix dia 28 de setembre a primera hora. I el primer dels resultats, és aquesta declaració. Que no és cap DUI, no encara, però si un acte íntegre de sobirania, de democràcia i de dignitat. I que per a nosaltres és, sobretot, un acte de ruptura.

Ruptura amb la legalitat que ens nega la possibilitat de ser poble, front la imposició espanyolista que fa impossible la realització dels drets socials més bàsics i davant el fonamentalisme constitucionalista d'un règim que enterra els nostres somnis. La legalitat feta búnquer que s'imposa per sobre de la legitimitat de la nostra raó democràtica i de la

nostra esperança social.

Una autonomia que, ofegada financerament i sotmesa a condicions d'usura, impossibilita la realització de cap pla de xoc que permeti fer front a les necessitats d'una majoria social que malviu sense poder realitzar el seu dret universal a viure una vida que valgui la pena de ser viscuda.

I com no hem deixat mai de fer, en aquest llarg camí per la plena llibertat política, tenim presents totes les que ens han precedit en la lluita. Perquè ha estat un camí de resistència, desobediència i mobilització. I en aquest camí, el paper de les persones anònimes ha estat imprescindible: anònimes, senzilles, invisibles. Totes i cadascuna de les lletres d'aquesta declaració, són un reconeixement a elles. Són un tribut, a tanta perseverança, a tanta dignitat i a tanta herència rebudes.

A les nenes que anaven a treballar a la fàbrica, com l'Elionor, enfilades en una caixa de fusta per poder arribar al teler. Aquelles mateixes nenes que a l'escola els deien que la seva era una llengua que no mereixia parlar-se ni pensar amb ella. I elles no entenien perquè la llengua en què les estimava la seva mare, cansada de tant treballar, podia ser tan trepitjada.

També ho van entendre així les mares i pares de Santa Coloma de Gramenet, les que van exigir una escola pública que no segregués els seus fills per llengua d'origen.

D'aquells obrers de la metal·lúrgia, molts dels quals vingueren de terres llunyanes, a qui els sàdics torturadors de Via Laietana -aquells a qui la transició va garantir la seva impunitat- no els perdonaren mai que vingueren aquí no només a treballar, sinó també a contribuir a aconseguir totes les llibertats negades.

A les persones que han patit en silenci la humiliació, a les que han tingut por, a les que encara tenen por de manifestar-se i expressar-se, perquè la por inoculada en aquest poble ha estat molt gran.

A les persones que han llaurat la terra estimant-ne tots i cadascun dels racons. A les que han estat privades de llibertat per lluitar per la defensa dels drets col·lectius. A aquelles que han arribat els darrers anys fugint de la misèria de la globalització neoliberal: benvinguts a casa vostra si és que hi ha cases d'algú, benvinguts a casa nostra, on la diversitat és riquesa, patrimoni i refugi; i no problema, com alguns, per molt alts que siguin, volen fer veure en la seva baixesa ètica i moral.

A totes i cadascuna de les persones que saben i senten que ha arribat el moment d'escriure un nou capítol en la història d'aquest país.

Un nou capítol que comença a escriure's amb tres voluntats ben clares: la de no tancar-lo entre les parets de cap institució, la de sumar les majories més àmplies possibles i la de no convertir aquesta majoria en adhesió passiva, sinó en un poble actiu compromès amb l'articulació d'un subjecte, de caire popular i de composició àmplia, que sigui el veritable protagonista del canvi i de la transformació.

És per això que anunciem l'obertura d'un procés constituent no subordinat. És per això que

anunciem la tramitació de tres lleis, les primeres de les moltes que vindran, que seran claus en l'articulació de la legalitat que caldrà que inserim en el nou ordenament jurídicopolític i en les noves institucions que ens permetin governar-nos.

És per això que anunciem la desconexió democràtica amb l'estat espanyol. Perquè estem fent un exercici democràtic que requereix que no se sotmeti a les voluntats d'un estat que no ens representa. Perquè el futur d'aquest poble correspon decidir-lo a la seva gent i a ningú més: sense amenaces, sense imposicions, sense por. Perquè la democràcia és la voluntat de la gent, i la democràcia és garantir que allò que es legisla d'acord amb els interessos de la majoria, no pot ser revocat ni prohibit per cap altra instància.

És per això que portem a aquesta cambra una primera proposta de mesures per blindar drets fonamentals. Una proposta encara limitada, que parteix de la majoria que tenim. Que neix de la voluntat popular que es va manifestar a les urnes el passat 27 de setembre. Una majoria que voldríem més inequívocament independentista i d'esquerres. Més feminista. Més ecologista. Més solidària. Però que és, en tot cas, la majoria de la qual hem de partir per conquerir més drets.

Un annex per a tot un futur: ILP de Pobresa Energètica per un hivern sense fred, ni set, ni foscor; cap desnonament sense real·lotjament; un país sense llei Wert ni llei Mordassa; la fi immediata de l'apartheid sanitari; l'inici de la renegociació del deute que hipoteca el futur i engreixa mercats voraçs; la batalla contra LARSAL en defensa del municipalisme que vertebrava el país, la solidaritat efectiva i l'humanisme immediat; i el dret a l'avortament.

Perquè no caldria avui dir que l'habitatge, l'aigua, la llum i l'energia han de ser considerats drets fonamentals. I en canvi, cal dir-ho. I defensar-ho. I protegir-ho. Perquè l'accés universal a la sanitat no pot ser mai vetat, i menys quan l'apartheid sanitari és una vulneració flagrant i tolerada dels drets humans.

Perquè cal l'aturada de les privatitzacions dels centres d'atenció primària. El dret a la salut, en aquesta nova República que vindrà, haurà de ser un pilar fonamental, i per això necessita ser blindat de tots aquells intents que pretenen fer dels nostres drets i del nostre patrimoni mercaderies que només sumen en els comptes de beneficis d'uns pocs.

Perquè ho ha de ser també, la llibertat d'expressió, de manifestació i de denúncia d'uns excessos policials que no poden tenir lloc en una república lliure i justa.

Perquè aquest poble no mereix la llei Wert. Ni la respectem ni l'acatem.

Perquè és un dret fonamental l'educació, l'educació pública, l'educació en català, l'educació que no segrega per gènere i que finança les escoles d'elit. L'educació que avui reclama, també, superar la LEC, i treballar per un nou marc que respongui a la voluntat de fer de l'educació, no una mercaderia, no un concert d'equilibris, sinó un espai de pedagogia activa, crítica i que formi persones lliures.

I perquè és urgent recuperar l'autonomia furtada als nostres Ajuntaments, bastió del canvi polític i social que vindrà, de la mateixa manera que ho és donar resposta humanitària a les crisis, generades per aquests exèrcits als que, d'altra banda, i lamentablement encara,

contribuïm a finançar amb recursos tant necessaris per cobrir drets fonamentals.

I perquè és també urgent recuperar la sobirania del cos de les dones i posar un primer pas per a recuperar la sobirania econòmica, entesa com la capacitat per decidir sobre tot allò que és fonamental per a la reproducció de la vida absolutament entregada a l'oligarquia financera i, al nostre entendre, a una Unió Europea que ha estat gestada per negar cap possibilitat d'articular un sistema alternatiu al capitalista.

Aquestes són mesures imprescindibles, d'aplicació immediata, d'exemplaritat, de necessitat indiscutible. De missatge contundent, clar i irrenunciable.

Del país que ja volem ser: un país del qual no avergonyir-nos dia sí i dia també. No són mesures nascudes del nostre projecte anticapitalista ni tan sols de transformació. Tampoc són mesures de programa, són mesures d'urgència.

Fan una funció, també, de mirall: aquest és el país que tenim. I sobretot: no són mesures que puguin ser bandejades, sigui quin sigui l'abast del conflicte que comportin amb l'estat espanyol. Proclamem avui també la nostra insubordinació democràtica: res ni ningú ens impedirà combatre les pobreses, ser solidaris, defensar escoles i hospitals o autoderterminar-nos lliurement.

Amb aquesta declaració, per tant;

Ens adrecem a totes les nacions del món amb estat per dir-los que només aspirem i reclamem el que desitgem i anhelem per a tots els pobles del món: llibertat, justícia, democràcia.

A totes les nacions del món sense estat, perquè esperem que el nostre camí cap a la llibertat sigui una alenada d'esperança per a vosaltres.

Ens adrecem també a l'Estat espanyol, amb qui haurem de fer tard o d'hora un exercici evident de repartiment d'actius i passius.

Ens adrecem al seu executiu, al seu exèrcit i als seus tribunals: mireu-nos als ulls, sentiu els nostres batecs, i hi veureu un poble alegre, viu i combatiu que malda per poder ser. No hi veureu colpistes, ni partidaris d'autoritarismes ni d'imposicions. Només hi veureu algú que ha decidit, democràticament, exercir de forma plena les condicions de la seva llibertat.

I ens adrecem als pobles de l'Estat espanyol, per tal que vegin en nosaltres la fraternitat expressada en forma de coratge. El nostre internacionalisme reclama sobirania per poder desplegar-se en la seva plenitud.

Serem sempre al costat de les que també creuen que cal un nou règim polític, econòmic i social per tots i cadascun dels pobles de l'estat.

Però hi podrem ser realment si podem ser lliures, justament, per ser-hi de forma plena.

I ens adrecem a la gent que avui porta un món nou als seus cors, perquè tot i que avui no culminem amb la nova societat volguda, fem un primer pas cap a la República catalana, un primer pas per combatre les desigualtats i exclusions per raons de classe, d'origen o de

gènere, i construir així una societat d'iguals.

I ens adrecem a tota la població: avui obrim la porta a nous protagonismes socials, i tenim la oportunitat de que les lluites, els moviments socials, la riquíssima xarxa organitzada del país, facin seu el repte de posar noves bases al sistema polític i social. Mai més un país sense la gent: s'ha acabat el temps de les elits.

I ho fem des dels Països Catalans. Als que encara no hi ha cap cambra que els reconegui el que són, el veritable subjecte polític. El veritable projecte de transformació. Per això, simultàniament a aquesta declaració, nosaltres continuem treballant per la construcció nacional.

Perquè de la mateixa manera que la resistència ens ha permès arribar avui fins aquí, la convicció que el país és sencer i no s'expressa només en una de les seves parts, ens farà arribar a culminar el dret de qualsevol poble a la seva plena autodeterminació. Perquè Som Països Catalans.

En el ple del mes de gener de 2013 reivindicàvem la nostra plena sobirania. El Parlament, aleshores, va demanar la convocatòria d'una consulta vinculant que permetés recollir la voluntat popular d'autodeterminar-se.

L'estat espanyol, a través del seu Tribunal Constitucional, va impedir aquest referèndum i el referèndum finalment no es va fer. Però ara fa un any que 2 milions de persones desafien el regim i votaren en un dels actes de desobediència civil més massius en la història recent d'Europa. Un any des de que el Tribunal Constitucional, que volia desautoritzar l'expressió democràtica del nostre poble, va quedar desautoritzat de forma definitiva per aquest mateix poble. Avui, aquest Parlament el declararà deslegitimant i sense competència.

Ara, passats més de dos anys, i després de continuades demostracions massives de reclam de l'exercici democràtic, la cambra catalana, de nou, continua exercint la nostra representació política sota l'amenaça de la repressió per part dels que continuen controlant els aparells d'aquest estat espanyol.

Aquesta cambra farà avui un exercici de democràcia, perquè assenta les bases que ens haurien de permetre retornar la plena sobirania a aquest poble. I té l'aval dels resultats del 27 de setembre, resultats que volem més amplis en el futur referèndum de ratificació del procés constituent i de proclamació de la nova República Catalana. Disposa també de l'aval de tota la legalitat del dret internacional, la que reconeix el dret de tots els pobles a autodeterminar-se. La que evidencia de forma contundent que, si un estat el nega de forma reiterada, només deixa la possibilitat de la seva materialització en la via del fet democràtic.

Us presentem, per tant, la proposta de declaració proposada conjuntament amb Junts pel Sí, en un exercici d'unitat d'acció pràctica, de veritat concreta.

Anunciem també que la presentada per Catalunya Sí Que Es Pot, tot i haver estat millorada, al nostre entendre, per haver admès algunes de les nostres esmenes, no rebrà el nostre suport per no recollir allò fonamental: l'element de no subordinació imprescindible per a la materialització, ara i aquí, de qualsevol pla de rescat ciutadà. Aquesta autonomia ofegada financerament, i retallada políticament i jurídica, ha deixat de ser un marc vàlid per decidir

en tot allò que ens afecta.

L'autonomia ja és, a ulls de la gran majoria, allò que l'esquerra independentista ha denunciat sempre: un instrument subordinat a l'estat completament inútil per a governar-nos com a poble. Estat, monarquia i autonomisme no serveixen a les classes populars.

Estem convençudes que només fent irreversible el camí cap a aquest nou país, farem irreversible l'eixamplament de la seva defensa. I ho farem amb els valors del republicanisme com a nova forma d'entendre la relació de la gent amb el poder i per establir una nova ètica pública basada en la decència.

Salut i república.

Castellano

El pasado 27 septiembre, en un contexto anómalo y excepcional -excepcional, por el carácter plebiscitario y constituyente de las elecciones y anómalo porque no tendríamos que aceptar con tanta normalidad que tanta gente acumule tanto sufrimiento y que debatimos recuerdos en paro y desigualdades fruto de las políticas de los diferentes gobiernos - también de los de esta Generalitat, se generaron unos resultados electorales que pedían compromiso para proseguir el camino irrenunciable hacia la plena libertad política de este país.

Libertad política por un país que no tiene que querer ver sufrir su gente, nunca más.

Desde el día siguiente del 27 de septiembre, la CUP arrancó los trabajos para garantizar el cumplimiento del inequívoco mandato democrático surgido de las urnas y agilizar el inicio del proceso hacia la República Catalana. Ruptura democrática, plan de choque de emergencia y urgencia social y proceso constituyente popular y no elitista, que no puede depender de nada que no sea la voluntad inequívoca de la mayoría social de este país.

El triple embate cabe un futuro radicalmente nuevo, hacia la justicia social y hacia una nueva configuración de las relaciones de poder. Hay que dejar atrás la Cataluña subordinada, es evidente, como también lo es que hay que dejar atrás la Cataluña de los recortes, de las privatizaciones y de la corrupción. Porque ni el futuro ni el presente se pueden asemejar al pasado.

Decía Julià de Jòdar, el día de la constitución de esta cámara, que "La tarea principal de este parlamento será la de resolver el conflicto en los mismos términos democráticos, pacíficos y sostenidos de los movimientos que le ha conferido la mayoría democrática y la legitimidad moral para fundar un nuevo modelo ético, jurídico y político asentado sobre la libertad, la igualdad, y la justicia social para nuestro pueblo".

Y esto es, exactamente, el que estamos haciendo desde el mismo día 28 de septiembre a primera hora. Y el primero de los resultados, es esta declaración. Que no es ningún DUI, no todavía, pero sí un acto íntegro de soberanía, de democracia y de dignidad. Y que para nosotros es, sobre todo, un acto de ruptura.

Ruptura con la legalidad que nos niega la posibilidad de ser pueblo, frente la imposición españolista que hace imposible la realización de los derechos sociales más básicos y ante el fundamentalismo constitucionalista de un régimen que entierra nuestros sueños. La legalidad hecha bunker que se impone por encima de la legitimidad de nuestra razón democrática y de nuestra esperanza social.

Una autonomía que, ahogada financieramente y sometida a condiciones de usura, imposibilita la realización de ningún plan de choque que permita hacer frente a las necesidades de una mayoría social que malvive sin poder realizar su derecho universal a vivir un vida que valga la pena de ser vivida.

Y como no hemos dejado nunca de hacer, en este largo camino por la plena libertad política, tenemos presentes todas las que nos han precedido en la lucha. Porque ha sido un camino de resistencia, desobediencia y movilización. Y en este camino, el papel de las personas anónimas ha sido imprescindible: anónimas, sencillas, invisibles. Todas y cada una de las letras de esta declaración, son un reconocimiento a ellas. Son un tributo, a tanta perseverancia, a tanta dignidad y a tanta herencia recibidas.

A las niñas que iban a trabajar en la fábrica, como la Elionor, engarces en una caja de madera para poder llegar al telar.

Aquellas mismas niñas que en la escuela los decían que la suya era una lengua que no merecía hablarse ni pensar con ella. Y ellas no entendían porque la lengua en que las amaba su madre, cansada de tanto trabajar, podía ser tan pisada.

También lo entendieron así las madres y padres de Santa Coloma de Gramenet, las que exigieron una escuela pública que no segregara sus hijos por lengua de origen.

De aquellos obreros de la metalurgia, muchos de los cuales vinieron de tierras lejanas, a quienes los sádicos torturadores de Vía Laietana -aquellos a quienes la transición garantizó su impunidad- no los perdonaron nunca que vinieron aquí no sólo a trabajar, sino también a contribuir a conseguir todas las libertades negadas.

A las personas que han sufrido en silencio la humillación, a las que han tenido miedo, a las que todavía tienen miedo de manifestarse y expresarse, porque el miedo inoculado en este pueblo ha sido muy grande.

A las personas que han labrado la tierra estimando todos y cada uno de los rincones. A las que han sido privadas de libertad para luchar por la defensa de los derechos colectivos. A aquellas que han llegado los últimos años huyendo de la miseria de la globalización neoliberal: bienvenidos en casa vuestra si es que hay casas de alguien, bienvenidos a casa nuestra, donde la diversidad es riqueza, patrimonio y refugio; y no problema, como algunos, por muy altos que sean, quieren hacer ver en su bajeza ética y moral.

A todas y cada una de las personas que saben y sienten que ha llegado el momento de escribir un nuevo capítulo en la historia de este país.

Un nuevo capítulo que empiece a escribirse con tres voluntades muy claras: la de no cerrarlo entre las paredes de ninguna institución, la de sumar las mayorías más amplias

posibles y la de no convertir esta mayoría en adhesión pasiva, sino en un pueblo activo comprometido con la articulación de un sujeto, de cariz popular y de composición amplia, que sea lo verdadero protagonista del cambio y de la transformación.

Es por eso que anunciamos la apertura de un proceso constituyente no subordinado. Es por eso que anunciamos la tramitación de tres leyes, las primeras de las muchas que vendrán, que serán claves en la articulación de la legalidad que hará falta que insertamos en el nuevo ordenamiento juridico-politico y en las nuevas instituciones que nos permitan gobernarnos.

Es por eso que anunciamos la desconexión democrática con el estado español. Porque estamos haciendo un ejercicio democrático que requiere que no se someta a las voluntades de un estado que no nos representa. Porque el futuro de este pueblo corresponde decidirlo a su gente y a nadie más: sin amenazas, sin imposiciones, sin miedo. Porque la democracia es la voluntad de la gente, y la democracia es garantizar que aquello que se legisla de acuerdo con los intereses de la mayoría, no puede ser revocado ni prohibido por ninguna otra instancia.

Es por eso que traemos a esta cámara una primera propuesta de medidas para blindar derechos fundamentales. Una propuesta todavía limitada, que parte de la mayoría que tenemos. Que nace de la voluntad popular que se manifestó a las urnas el pasado 27 de septiembre. Una mayoría que queríamos más inequívocamente independentista y de izquierdas. Más feminista. Más ecologista. Más solidaria. Pero que es, en todo caso, la mayoría de la cual tenemos que partir para conquistar más derechos.

Un anexo para todo un futuro: ILP de Pobreza Energética por un invierno sin frío, ni siete, ni oscuridad; ningún desahucio sin realojo; un país sin ley Wert ni ley Mordaza; el fin inmediato del apartheid sanitario; el inicio de la renegociación de la deuda que hipoteca el futuro y engorda mercados voraces; la batalla contra LARSAL en defensa del municipalismo que vertebró el país, la solidaridad efectiva y el humanismo inmediato; y el derecho al aborto.

Porque no haría falta hoy decir que la vivienda, el agua, la luz y la energía tienen que ser considerados derechos fundamentales. Y en cambio, hay que decirlo. Y defenderlo. Y protegerlo. Porque el acceso universal a la sanidad no puede ser nunca vetado, y menos cuando el apartheid sanitario es una vulneración flagrante y tolerada de los derechos humanos.

Porque hace falta la parada de las privatizaciones de los centros de atención primaria. El derecho a la salud, en esta nueva República que vendrá, tendrá que ser un pilar fundamental, y por eso necesita ser blindado de todos aquellos intentos que pretenden hacer de nuestros derechos y de nuestro patrimonio mercancías que sólo sumen en las cuentas de beneficios de unos pocos.

Porque lo tiene que ser también, la libertad de expresión, de manifestación y de denuncia de unos excesos policiales que no pueden tener lugar en una república libre y justa.

Porque este pueblo no merece la ley Wert. Ni la respetamos ni lo acatamos.

Porque es un derecho fundamental la educación, la educación pública, la educación en catalán, la educación que no segrega por género y que financia las escuelas de élite. La educación que hoy reclama, también, superar la LEC, y trabajar por un nuevo marco que responda a la voluntad de hacer de la educación, no una mercancía, no un concierto de equilibrios, sino un espacio de pedagogía activa, crítica y que forme personas libres.

Y porque es urgente recuperar la autonomía hurtada en nuestros Ayuntamientos, bastión del cambio político y social que vendrá, del mismo modo que lo es dar respuesta humanitaria a las crisis, generadas por estos ejércitos a los que, por otro lado, y lamentablemente todavía, contribuimos a financiar con recursos tanto necesarios para cubrir derechos fundamentales.

Y porque es también urgente recuperar la soberanía del cuerpo de las mujeres y poner un primer paso para recuperar la soberanía económica, entente como la capacidad para decidir sobre todo aquello que es fundamental para la reproducción de la vida absolutamente entregada a la oligarquía financiera y, a nuestro entender, a una Unión Europea que ha sido gestada para negar ninguna posibilidad de articular un sistema alternativo al capitalista.

Estas son medidas imprescindibles, de aplicación inmediata, de ejemplaridad, de necesidad indiscutible. De mensaje contundente, claro e irrenunciable.

Del país que ya queremos ser: un país del cual no avergonzarnos día sí y día también. No son medidas nacidas de nuestro proyecto anticapitalista ni siquiera de transformación. Tampoco son medidas de programa, son medidas de urgencia.

Hacen una función, también, de espejo: este es el país que tenemos. Y sobre todo: no son medidas que puedan ser desterradas, sea qué sea el alcance del conflicto que comporten con el estado español. Proclamamos hoy también nuestra insubordinación democrática: nada ni nadie nos impedirá combatir las pobreza, ser solidarios, defender escuelas y hospitales o autoderterminarnos l

<https://ppcc.lahaine.org/video-anna-gabriel-quot-avui>